

Глава 1

Време за нова среща с Гертруд

Госпожица Шарлот изучаваше разписанието на влаковете на централната гара с тупкащо от вълнение сърце.

– След два часа и петдесет и четири минути. Поне! – въздъхна тя и пусна на земята пътната си чанта от набръчкана кожа.

След два часа и петдесет и четири минути тя щеше да се качи на влак, който да я отведе до Сан Анатол. А в Сан Анатол щеше отново да се срещне с Лео, Мари... и Гертруд! Госпожица Шарлот знаеше, че Лео и Мари се грижат добре за безценната ѝ Гертруд, но след дълги размисли беше решила, че е дошло времето отново да се събере с приятелката си.

Възрастната дама се насочи към гишето за билети с пружинираща походка, оставяйки пътната чанта зад себе си. Точно там, на сред оживената гара! Понякога госпожица Шарлот можеше да е малко завейана...

В същия този момент, само през няколко

улицы, силен шум накара няколко случайни минувачи да подскочат стреснато във въздуха. Една автомобилна гума се беше пръснала. И то не коя да е автомобилна гума! Това беше задната гума на лимузината, принадлежаща на министър-председателя Роджър Ръърджой*.

Шофьорът на министър-председателя мигновено излезе от колата, за да огледа щетите.

* Рядка радост (англ.). – Бел. прев.

Асистентът му пък веднага се обади по телефона, за да поръча нова лимузина, докато бодигардът му започна да кръжи наоколо, за да се увери, че никой няма да притеснява многоуважаемия Роджър Реърджой.

Министър-председателят тъкмо преговаряше речта, която щеше да изнесе пред АХ-КМММВ (Асоциация на Хората, Които се Мислят за Много, Много Важни) в Колизеума по-късно през същия ден.

Това бе уникално събитие, исторически за него момент. Пред многохилядна публика, с девет телевизионни камери и шестнадесет радиомикрофона, насочени към него, той щеше да разкрие ключовата политика на предизборния си манифест: нова образователна програма за децата.

Роджър Реърджой тъкмо беше стигнал до втория абзац на третата страница, ключов пасаж, който щеше да преобърне живота на всички хлапета в страната. В него се казваше, че междучасията ще бъдат премахнати, че децата ще трябва да ходят на училище дори в събота и че лятната ваканция ще бъде намалена на две седмици годишно. Вместо да играят футбол в парка, да къмпингуват, да ка-

рат колело или да плуват в басейни и езера, учениците вече щяха да прекарват почти цялото си лято в класната стая.

Преди да е успял да приключи с четенето на този параграф, неговият асистент Симон Шуренаф* му съобщи, че всички пътища са блокирани заради масова стачка на шофьорите на камиони. Ако министър-председателят искаше да стигне до Сан Миляймус до десет и десет за откриването на новата ферма за биолук, единствената му възможност беше да вземе влака. И то бързо!

Десет минути по-късно запъхтеният министър-председател пристигна на гарата, придружен от асистента и бодигарда си. Симон Шуренаф тъкмо бе изтичал да купи билети, и една госпожа помоли министър-председателя за автограф. Роджър Реърджой остави на земята старата си пътна чанта от набръчкана кожа, в която държеше всичките си важни документи. Беше подарък от любимата му леля Жозефин и той никога не излизаше от вкъщи без нея.

* Разбира се, със сигурност (англ.). – Бел. прев.

Докато Роджър Реърджой разговаряше с почитателката си, той беше забелязан и от други хора и само след миг около него се бе събрала огромна тълпа. В този момент госпожица Шарлот видя чантата на министър-председателя и я грабна, мислейки си, че е нейната. После я прегърна, погали набръчканата ѝ кожа и нежно ѝ зашепна:

– Горкичката ми тя! Помислих, че съм те загубила.

За да отпразнува щастливия повод, госпожица Шарлот реши да се поглези с голяма купа

супа с нудли в закусвалнята. Вече се беше отправила натам, когато Роджър Реърджой откри, че... чантата му се е преместила. Вече не беше до краката му, а точно в средата на гарата!

Министър-председателят се затича към нея и я вдигна. Без да губи секунда, той отвори чантата и нададе ужасен вик.

Госпожица Шарлот се канеше да седне на масата си, когато осъзна, че нещо не е както трябва: чантата беше твърде тежка. Тя я отвори, за да провери.

– Велики дупета на скакалци! Тази чанта е пълна с неща!

Това бе наистина забележително и крайно необичайно, като вземем предвид, че госпожица Шарлот имаше навика да тъпче пътната си чанта с... нищо! Или поне така изглеждаше отстрани. Но по време на пътуванията си госпожица Шарлот бе събрала много спомени, които ѝ бяха изключително скъпи, макар и невидими.

Тя се разрови из чантата, докато попадна на дневник в кожена подвързия с инициалите: М.П.

М.П.? Госпожица Шарлот се чудеше кой ли е този непознат индивид, чиято чанта неволно бе взела. Дали се казваше Мишон

Помпон? Мирабилиус Пампилиус? Макадамия Пирания? Тя отгърна първата страница и откри, че адресът на този мистериозен М.П. е на улица „Делукс“.

Колко удобно! Госпожица Шарлот беше пресякла тази улица по пътя си към гарата. С малко повече късмет можеше да върне чантата на М.П., да вземе своята собствена и да приключи навреме, за да хване влака към Сан Анатол. Щеше да ѝ се наложи обаче да пропусне супата си с нудли.

– Милата ми тиквичка! Ще трябва да ти се реванширам по-късно – каза тя, като потупваше корема си, който беше толкова гладен, че издаваше шум като развален двигател.